

Sygn. akt V U 211/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Nowakowska

Protokolant Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016 r. w Kaliszu

odwołania R. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 9 grudnia 2014 r. Nr (...)(...)

w sprawie R. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie ubezpieczenia

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 9 grudnia 2014 r. znak (...)(...) w ten sposób, że ustala, iż R. U. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik płatnika składek PPUH (...) Spółka z o.o. w O. (1) od 1 lutego 2010 r.

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09.12.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział O. stwierdził, że R. U. nie podlegał jako pracownik płatnika składek PPUH (...) Sp. z o.o. w O. (1) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 29.05.2008 r. do 31.07.2008 r. oraz od 1.11.2009 r. do 31.12.2012 r. gdyż wprawdzie był zgłoszony do ubezpieczeń przez ten podmiot jako pracownik od 1.05.2000 r. ale płatnik po okresie jego niezdolności do pracy od 1.02.2006 r. do 28.05.2008 r. w imiennych miesięcznych raportach we wskazanych okresach wykazywał zerowe podstawy wymiaru składek, co wskazuje, że po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego nie otrzymywał wynagrodzenia.

Spółka od 2009 r. nie osiąga formalnie przychodów ze sprzedaży towarów i usług jedynie nadal figuruje w KRS.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu R. U. domagając się jej zmiany i ustalenia, że podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik spółki (...) Sp. z o.o. z tytułu umowy o pracę od 1.05.2000 r. do 31.12.2012 r., gdyż umowa o pracę dopiero wówczas została rozwiązana.

Zawiadomiona o możliwości zgłoszenia udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej spółka nie przystąpiła skutecznie do postępowania.

Według KRS organem uprawnionym do reprezentowania spółki jest zarząd, a ponieważ odwołujący się jest jego prezesem, to choć wyraził wolę działania w sprawie jako osoba uprawniona do reprezentacji tego podmiotu nie może uczestniczyć w postępowaniu zarówno jako pracownik i jako osoba reprezentująca pracodawcę. Spółka nie ustanowiła natomiast pełnomocnika do jej reprezentowania w niniejszej sprawie. W świetle nowej regulacji prawnej art.477¹¹ § 2 kpc udział zainteresowanego nie jest już obligatoryjny.

Sąd ustalił co następuje:

Poza sporem jest, że Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) zo.o. z siedzibą w O. (1)figuruje w Krajowym Rejestrze Sądowym. Do reprezentacji spółki uprawniony jest zarząd. Zarząd spółki jest jednoosobowy. R. U. jest uwidoczniiony w rejestrze jako prezes zarządu.

Według danych w KRS wspólnikami spółki są: H. U.(40 udziałów), P. D.(40 udziałów) i R. U. (125 udziałów) oraz H. B.(40 udziałów). Przedmiotem działalności jest produkcja wyrobów stolarskich i ciesielskich dla budownictwa oraz szereg innych działań o charakterze budowlanym. Spółka składała sprawozdania tylko za okres do 31.12.2010r., zresztą czyniła to zwykle z opóźnieniem Np: za lata 2001-2003 złożyła dopiero w dniu 09.05.2005r. ostatnie sprawozdanie za rok 2010 złożone zostało w dniu 20.01.2012r.

(dowód- informacja z KRS k 10 akt ZUS)

Poza sporem jest również to, że R. U. zgłoszony był do ubezpieczenia społecznego jako pracownik spółki (...) Sp.z o.o.w O. (1)od 1.05.2000r., a w okresie od 1.12.2006r. do 28.05.2008r. był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne.

R. U. będąc zatrudniony na stanowisku prezesa zarządu spółki (...)zajmował się zarządzaniem całością spraw spółki, produkcją, kontaktami z kontrahentami, zawieraniem umów z pracownikami. Nie dysponował w tym przedmiocie żadną kadrą pomocniczą. Zatrudniano tylko pracowników produkcyjnych i księgową. Spółka zajmowała się produkcją okien PCV.

W grudniu 2006r. odwołujący się uległ wypadkowi komunikacyjnemu, a konsekwencją tego była jego długotrwała niezdolność do pracy, trwająca aż do zakończenia świadczenia rehabilitacyjnego w dniu 28.05.2008r.

Podczas jego nieobecności zastępował go jedynie ojciec, będący współudziałowcem spółki. Spółka miała przed wypadkiem pewne problemy finansowe, ale jeszcze możliwe do rozwiązania, jednak z uwagi na niemożność włączenia się R. U. w jej działania kondycja firmy stopniowo pogarszała się coraz bardziej. Zrezygnowano z produkcji i ograniczono się tylko do prowadzenia prac usługowych jako podwykonawca firmy (...). Jest to zakład produkujący okna należący do matki i siostry odwołującego się.

Odwołujący się jako pracownik spółki (...) po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, ale też nie występował o nie przeciwko pracodawcy, bo – jak to wyjaśnił, byłoby to „jakby wystąpił przeciw samemu sobie”.

Odwołujący się również co do wcześniejszego okresu nie był w stanie określić jakie wynagrodzenie za pracę otrzymywał.

Wynagrodzenie określone w mowie o pracę z dnia 1.05.2000r. wskazywało na kwotę 1300zł plus 1% od sprzedaży.

Odwołujący się przyznał, że nie miał na piśmie sprecyzowanych obowiązków, nie przedłożył orzeczenia lekarskiego o odzyskaniu zdolności do pracy po powrocie ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Cały majątek produkcyjny spółki został zajęty przez komornika jeszcze przed zwolnieniem ostatnich pracowników produkcyjnych. Mimo braku maszyn i urządzeń do produkcji okien w roku 2008 spółka funkcjonowała jeszcze w ograniczonym zakresie, opierając swą działalność na świadczeniu usług montażowych. Po wyczerpaniu świadczenia

rehabilitacyjnego odwołujący się wraz z dawnymi pracownikami spółki i innymi osobami angażowanymi na umowy o dzieło podejmował się usług montażu okien w ramach współpracy z firmą (...). Potem jego rola sprowadzała się do składania informacji o spółce do KRS. Jego zdaniem realizowania stosunku pracy do czasu jego rozwiązania dowodzi fakt, że był kontrolowany przez wspólników raz do roku podczas zgromadzenia wspólników.

R. U. od 10.06.2008r. rozpoczął własną działalność gospodarczą, pośrednictwo kredytowe.

(dowód- zeznania R. U. z rozprawy w dniu 21.10.2015.- k 68).

Odwołujący się w przekonaniu, że posiadał drugi tytuł ubezpieczenia, z tytułu prowadzenia własnej pozarolniczej działalności gospodarczej zgłoszony był tylko do ubezpieczenia zdrowotnego. Podstawa wymiaru składek z ubezpieczenia pracowniczego była nie niższa od minimalnego wynagrodzenia.

Jak wynika ze świadectwa pracy stosunek pracy ze spółką (...) został rozwiązany za porozumieniem stron na wniosek pracownika z dniem 31.12.2012r., przy czym świadectwo to odwołujący się wystawił sam sobie podpisując się za pracodawcę jako prezes zarządu spółki (...).

R. U. został wyrejestrowany z ubezpieczeń przez płatnika składek PPUH (...) Sp.z o.o.z dniem 01.01.2013r. (K 298 300 akt ZUS)

Jak wynika z danych systemu ZUS spółka składała raporty miesięczne za okres od maja 2000r. do czerwca 2011r. i od marca 2012r. do października 2012r. oraz za grudzień 2012r.

W raportach za miesiące maj-lipiec 2008 i od listopada 2009 do czerwca 2011 oraz od marca 2012 do października 2012r. wykazano zerowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

W bazie danych Urzędu Skarbowego w O. (1) odwołujący się jako pracownik PPUH (...)z o.o figuruje w okresach: od 1.05.2000r. do 31.12.2000r., od 11.01.2001r. do 11.12.2001r., od 1.01.2002r. do 31.12.2002r., od 01.01.2003r. do 31.12.2003r., od 01.01.2004r. do 31.12.2004r. oraz od 01.01.2005r. do 21.12.2005r., od 01.01.2006r. do 31.12.2006r.

(dowód- informacja Urzędu Skarbowego w O. (1) z dnia 12.11.2012r. K 8 akt ZUS)

W materiale uzyskanym przez ZUS podczas kontroli znajdują się dane o czasie pracy odwołującego się (roczne karty ewidencji obecności w pracy z lat 2000, 2001,2002,2003 i 2004 - (K 50- 62 akt ZUS)

Z wydruków list płac spółki (...)wynika co do okresu objętego sporem, że w 2008r. w styczniu i lutym 2008r. R. U. był jednym z trzech pracowników spółki ale jego płaca została określona jako zerowa(k 160 -164 akt ZUS), następnie za marzec, kwiecień 2008r. był jednym z dwóch pracowników również z zerową płacą (k 166-172).

Od maja 2008r. był wykazywany jako jedyny pracownik spółki z zaszeregowaniem 1200zł, ale w rubryce przy płacy zasadniczej wpisywano zero co do miesiący maj i czerwiec 2008r. (k 180-184)

Dopiero za lipiec 2008 w liście płac przy stawce 1200zł wpisano do wypłaty 901,29zł (k 186).Od sierpnia do grudnia 2008r. zaszeregowanie odwołującego się jako jedynego pracownika spółki określano w kwocie 1126zł- do wypłaty 850, 17zł. (k 194- 216 akt ZUS).

R. U. w zeznaniu rocznym PIT 11 za rok 2008 podał przychód ze stosunku pracy w kwocie 6904 zł, z działalności gospodarczej zero .(k 290-292)

Z wydruków list płac spółki (...) wynika, że w 2009r. odwołującemu się przysługiwało wynagrodzenie jako jedynemu pracownikowi spółki i to za styczeń i luty 2009r. w kwocie po 1280zł, a za kolejne miesiące: marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień 2009r w kwocie po 1276zł. (K 218-288 akt ZUS)

Składając sprawozdanie finansowe za rok 2008 R. U.podał, że spółka poniosła stratę za ten rok w kwocie 8731,5zł. Przychody ze sprzedaży produktów wyniosły 25.645,34zł (podczas gdy w roku 2007: 132.848,77zł).

Spółka poniosła koszty łącznie 32.954,40zł, w tym zużycie materiałów 11.815,69zł, koszty ubezpieczeń społecznych w wysokości 1771,54zł, oraz wynagrodzeń w kwocie 6232,84zł.

(dowód- sprawozdanie za rok 2008. k 82-86, rachunek zysków i strat k 90)

W sprawozdaniu za rok 2009 odwołujący się jednoznacznie podał, że spółka nie prowadziła czynnej działalności gospodarczej i w związku z tym nie osiągnęła przychodów.

(dowód- sprawozdanie zarządu za rok 2009 k 48-50)

W piśmie z dnia 18.02.2016r. organ rentowy wyjaśnił, że w okresie od sierpnia 2009r. do października 2009 imienne raporty zawierają wskazane podstawy wymiaru składek, dlatego przyjmuje się, że mógł wykonywać wówczas pracę za którą otrzymywał wynagrodzenie, zatem nie było podstaw do wyłączenia z ubezpieczenia społecznego pracowników.

Wyłączenie dotyczy okresów za które składano deklaracje zerowe bez wskazanej podstawy wymiaru lub za które nie złożono wcale dokumentów rozliczeniowych.

(dowód- pismo wyjaśniające z dnia 18.02.2016r. k 100)

Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art. 6 ust.1, art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 poz. 34) pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalno- rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu.

Stosownie do treści art.8 ust.1 cytowanej ustawy **za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy.**

Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem / art.22 ust.1 kp/.

Według art. 22§ 1 kp zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie się pracownika do wykonywania za określonym wynagrodzeniem określonych czynności na rzecz pracodawcy pod jego kierownictwem, przy zachowaniu podległości wobec niego.

Oprócz tego doktryna i orzecznictwo wymienia: dobrowolność zobowiązania, osobisty charakter świadczenia pracy, brak ponoszenia ryzyka produkcyjnego, gospodarczego, osobowego, ciągłość świadczenia pracy łączące się zwłaszcza z tym, że pracownik nie zobowiązuje się do wykonywania określonego dzieła lecz do starannego działania w procesie pracy.

W niniejszej sprawie organ rentowy uznał, że odwołujący się nie podlega ubezpieczeniu pracowniczemu od czasu ustania świadczeń rehabilitacyjnych tj. od 29.05.2008r. i to w dwóch okresach, tj od 29.05.2008r. do 31.07.2008r. oraz od 1.1.2009r. do 31.12.2012r.

Oceniając brak podstaw do objęcia ubezpieczeniem pracowniczym ZUS odwołał się do tego, że po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego odwołujący się jako pracownik nie wykazał odzyskania zdolności do pracy, a jego dotychczasowy pracodawca nie wypłacał mu już żadnego wynagrodzenia za pracę i nie wykazał w żaden sposób świadczenia pracy, a spółka od 2009r nie prowadziła działalności.

W ocenie Sądu same te argumenty nie są wystarczając dla oceny czy stosunek pracy istnieje.

Dopuszczenie przez pracodawcę do pracy mimo braku zaświadczenia o zdolności do pracy nie powoduje nieważności umowy o pracę (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 7.07.2005r. IIUK 275/04), a samo niewypłacanie wynagrodzenia nie świadczy u ustaniu stosunku pracy, gdyż co najwyżej daje pracownikowi roszczenie o jego zapłatę.

Jak wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8.11.2012r. wydanym w sprawie IIUK 84/12 faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej przez pracodawcę nie powoduje ustania stosunku pracy, jak i obowiązku objęcia pracownika ubezpieczeniami społecznymi i opłacania przez pracodawcę składek z tego tytułu. Taki skutek związany z faktycznym zaprzestaniem działalności gospodarczej może wywołać dopiero rozwiązanie stosunku pracy, choćby w sposób dorozumiany.

Stosunek pracy może istnieć pomimo faktycznego niewykonywania pracy przez pracownika. Dotyczy to nie tylko przerw w wykonywaniu pracy przewidzianych prawem jak podczas urlopu wypoczynkowego, przerw w wykonywaniu pracy i zapłacie wynagrodzenia za pracę (np. urlop bezpłatny, okres pobierania zasiłku chorobowego lub opiekuńczego) ale i okresu niewykonywania pracy z powodu przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy. W tym ostatnim przypadku stosunek pracy istnieje do czasu ustania w sposób przewidziany prawem także wtedy, gdy pracownik nie wykazuje gotowości do jej wykonywania. Zgodnie z art. 81§1 k.p. od pozostawania w gotowości do wykonywania pracy zależy bowiem tylko prawo do wynagrodzenia, a nie samo istnienie stosunku pracy.

Faktyczne zaprzestanie przez pracodawcę prowadzenia działalności gospodarczej należy do kategorii przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy i jakich mowa w art.81 k.p.

O tym, że ustawodawca nie uznaje faktycznego zaprzestania przez pracodawcę prowadzenia działalności gospodarczej za stan wyłączający istnienie stosunku pracy, podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom pracowniczym i wyłączający obowiązek opłacania składek z tego tytułu świadczą również przepisy art.12. ust 2 w związku z art. 8a ust.1 ustawy z 13.07.2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U nr 158 poz. 1121 ze zm). Wynika z tych przepisów, że w razie niewypłacalności pracodawcy wynikającej z faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę trwającego ponad 2 miesiące zaspokojeniu ze środków funduszu podlegają m.in. należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.(patrz wyrok SN z 24.05.2000r. IIUKN 568/99).

Podkreśla się przy tym, że faktyczne zaprzestanie działalności gospodarczej może być stanem przemijającym, krótkotrwałym, a pracownik może nie wiedzieć dlaczego i na jak długo pracodawca działalności tej zaprzestał.

Stosunek pracy istnieje mimo, że faktycznie nie jest realizowany.

Ustalenie istnienia stosunku pracy musi się skupiać na badaniu woli stron pozostawania w stosunku pracy. Ustalenie te powinny uwzględniać obiektywne okoliczności związane z naturą stosunku pracy, pozwalające ocenić czy strony lub jedna z nich rzeczywiście chcą pozostawać w stosunku pracy.

Czynnością jasno rozwiązującą spór w tej materii jest złożenie przez pracodawcę lub obie strony wyraźnego oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy.

Wobec tego, że w przypadku zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę najczęściej brak takiego oświadczenia – w ocenie Sądu Najwyższego dopuszczalne jest przyjęcie w takich sytuacjach dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracodawcę.

W podobny sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w sprawach I PKN 627/98 i I PKN 209/01.

Istnieje też orzecznictwo Sądu Najwyższego odnoszące się do wypadków gdy oświadczenie woli kończące stosunek pracy nie jest wyraźne, a wynika z zachowania pracownika lub pracodawcy albo obu stron umowy, ujawniające tę wolę w sposób dostateczny.(art.60k.c. w związku z art. 300 k.p.)

Występują też sytuacje nietypowe, w których konieczne jest przy uwzględnieniu okoliczności sprawy i zastosowania zasad wykładni oświadczeń woli przyporządkowanie ich do podstaw wskazanych w art.30 i 63 k.p.

W wyroku z 19.03.2002r. I PKN 209/01 Sąd Najwyższy uznał, że faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę polegające na zlikwidowaniu „z dnia na dzień” zakładu pracy może być potraktowane jako zachowanie ujawniające w sposób dorozumiany wolę rozwiązania stosunku pracy.

O zamiarze ponownego uruchomienia działalności przez pracodawcę może świadczyć np. niewyrejestrowanie spółki z odpowiedniego rejestru, utrzymywanie biura, niewyrejestrowanie ubezpieczonego pracownika z ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy zauważa przy tym, że taki stan nie może trwać w nieskończoność i po pewnym czasie zamknięcia zakładu wynikającego z zaprzestania działalności gospodarczej widoczny staje się brak zamiaru kontynuowania działalności, o ile nie zaprzeczą temu oczywiste fakty wskazujące na odmienny zamiar pracodawcy.

Ten moment (datę) powinien określić sąd uwzględniając okoliczności, bo to właśnie Sąd powinien ustalić zarówno datę dorozumianego oświadczenia woli o wypowiedzeniu stosunku pracy jak i stosowny okres i termin wypowiedzenia.

Taką datą może być dzień faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej ale nie jest on nigdy dniem ustania stosunku pracy, bowiem od tego dnia dopiero można liczyć termin wypowiedzenia umowy o pracę.

Przyjmując zatem za poglądem Sądu Najwyższego, że sam fakt zaprzestania działalności gospodarczej nie unicestwia stosunku pracy dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy konieczne było zbadanie jakie czynności konkludentne mogą być przyjęte jako wyrażenie woli rozwiązania stosunku pracy.

W przypadku gdy – jak w niniejszej sprawie pracodawca nie kontynuuje już działalności od dłuższego czasu, nie zatrudnia pracowników produkcyjnych i nie ma już żadnych środków produkcji wątpliwe jest by miał realne plany powrotu do działania. Fakt niewyrejestrowania spółki z KRS – jak przyznał sam R. U. nie wynikał z zamiaru ponownego uruchomienia działalności tylko z problemów finansowych z tym związanymi oraz ze śmierci jednego z wspólników.

R. U. uruchamiając od czerwca 2008r własną aktywność gospodarczą w innej branży ograniczył też znacznie swoje możliwości ponownego zaangażowania się w odnowienie pierwotnej produkcji spółki (...). Utrzymaniu statusu pracowniczego odwołującego się miało wyrażnie na celu zabezpieczenia go przed opłacaniem składek z własnej działalności. Spółka nie sprzeciwiała się temu gdyż nie wiązało się to z kosztami, skoro wykazywano od 1.11.2009r. zerowe podstawy wymiaru składek albo nie składano wcale deklaracji.

W ocenie Sądu za moment końcowy prowadzenia działalności przez pracodawcę należy przyjąć ostatni miesiąc, za który złożono za odwołującego się deklarację imienną z kwotą wynagrodzenia tj. październik 2009r.

Od 1.11.2009r. spółka wykazywała za niego zerowe podstawy wymiaru składek albo wcale nie składała deklaracji, co dowodzi, że nie miała zamiaru już kontynuować działalności

Jest to spójne z informacją podaną do KRS, że od roku 2009 spółka nie prowadziła już aktywnej działalności.

Powyższe stanowi czytelny i oczywisty moment od jakiego należy liczyć dorozumiane wypowiedzenie stosunku pracy przez pracodawcę.

Licząc trzymiesięczny okres wypowiedzenia należy przyjąć, że stosunek pracy R. U. ustał od 1 lutego 2010r.

Od tej daty ustał zatem jego tytuł do podlegania ubezpieczeniom pracowniczym. Zaskarżona decyzja podlegała zmianie i zgodnie z art. 477 § 2 kpc orzeczono jak w pkt 1wyroku.

Wbrew przekonaniu odwołującego się nie jest wystarczająca sama wola kontynuowania stosunku pracy nawet deklarowana przez obie strony umowy o pracę gdy kontynuowanie ich relacji prawnej nie jest uzasadnione obiektywnymi okolicznościami świadczącymi o tylko czasowym charakterze zaprzestania działalności przez pracodawcę.

Przekonanie R. U., że stosunek pracy trwał przez cały czas do 31.12.2012r., bo realizowany był poprzez składanie rocznych sprawozdań do KRS pozbawione jakichkolwiek podstaw. Składanie dokumentów raz w roku, a potem jeszcze rzadziej wiązało się z pełnieniem funkcji prezesa zarządu spółki. Stosunek pracy dotyczył natomiast wszelkich czynności organizacyjnych związanych z prowadzoną działalnością jak kontrakty, produkcja, pracownicy, a takich działań już ewidentnie nie podejmował odkąd spółka zaprzestała prowadzenia faktycznej aktywnej działalności.

Zaskarżona decyzja w pozostałym zakresie jest więc prawidłowa, odwołanie w tej części podlegało oddaleniu i zgodnie z art. 477 § 1 kpc orzeczono jak w pkt 2 wyroku.